

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn.s pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'60 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Núm.º a travésats des 2.º tom.....	0'06 »
Id. id. des 1.º tom.....	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÈ VENT À SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 44.

Fòra Palma. Dins Mallorca.....	(3 mesos.... 0'85
(1 any..... 3'25	
Dins España.....	(3 mesos.... 1'00
(1 any..... 3'50	
A Ultramar y s' Estrangè.....	(3 mesos.... 1'50
(1 any..... 5'00	

MADO MISÈRIA

RONDAYA.

En temps que Marta filava haureu sentit à di moltes vegades, amichs lectors, succehí tal ó qual fét; y axò heu sòlen di per fé veure que lo que contan ja fa molt de temps qu'es passat. Ydò heu de sèbre (si vòlen, perqu'axò serà Rondaya de nins) que lo que vaitx à contarvós va essè en temps de Marta, ó per di milló, abans de que Marta filàs; figuravós si ha d'essè véya aquesta madò Misèria, y ha de fé temps que corre p'el mon sense tení casa ni fogá, ni..... basta d'històries.

Era un decapvespre d'estiu, es sòl estava si'm colch no'm colch, y sa lluna ja'l vetlava per sortirli derrerera, perque no volia essè méns qu'ell, y lo que fa sa rata fa es ratolí. Madò Misèria asseguda à n'es portal de ca-séua s'afanava cosint unes faldetes que volia acabá de serzí sense havè d'encendre llum; quant vat'aquí el Bon-Jesús, que venia de predicá s'Evangèli acompanyat de Sant Pere, que s'hi atura y li diu:

—Bònes tardes, madò Misèria; ja que teniu sa guya enfilada, me fariau favó de cosirmè aquest esqueix qu'un batzé m'ha fét.

—Sí, (respongué), entrau, entrau, mon Mèstre.

Y axecantsè coxèu, coxèu, acostá dues cadires mitx esfondrades, se torná assèure, se posá ses uyeres y comensá à passá sa guya p'es vestit del Bon-Jesús.

—Mirau qu'es molt, (digué Sant Pere) aquesta espina tan sana y verde, sense tení consideració à ne quí l'ha criada, li esqueixa es vestit.

—Pere, Pere, (respongué el Bon-Jesús) à n'aquest mon, ahontsevuya vajes, sempre trobarás espines y punxes contraries à ses tènes petjades; ditxós s'homo si lògra passariès totes y arribá y salv à ses pòrtes de la Mort.

Àmb axò madò Misèria acabava de doná es derré punt à n'es vestit y el Bon-Jesús donantli les gracies, li digué:

—Ara demanau lo que vulgueu de mí, perque vos vuy pagá es favó que m'heu fét. Digau y sa vòstra boca serà mesura.

Madò Misèria se posá pensativa, amb so cap baix, y Sant Pere li digué petit à s'oreya:

—Demanau la Gloria, demanau el Cèl.

—¡La Gloria, la Gloria! no vuy demaná axò. Vuy (digué) que'n entrá qualcú dins aquell cuartó, no'n puga sortí fins que jò voldré, maldament que sa pòrta estiga ben ubèrta.

Y mostrava en el Bon-Jesús un cuartétxo fosch y brut, que més parexia un assòll qu'un cuartó.

—Concedit, (digué el Bon-Jesús.)

Y se despediren d'ella mentres Sant Pere se reya de sa beneytura d'aquella dòna que no havia volgut demaná la vida eterna.

En Bañeta que no sap may quina l'ha de fé per ferne de séus, que sempre la dú tramada y no li passa rès per maya, ni una formiga desfressada de dimonió boyet; es cap de poch temps comparegué à ca sa véya acompanyat de la Mort, y li digueren:

—¡Huey, madò Misèria! Heu de vení amb nòltros perque no volgueren la Gloria quant la podriau havè demanada à n'el Bon-Jesús. Apareyauvós.

—¿Que vòl dí? (respongué, y des susto ses uyeres li caygueren en terra y se romperen), jò, vení amb vòltros! tirè, tirè, anauvornès.

—Amb nòltros heu de vení.

—Amb vòltros ara no vench, si vòlen donarmè un any de temps per apareyarme, llavò ja'u veurem però ara, de cap manera.

—Ydò bé, (respongué la señora Mort) d'avuy à un any ja podeu está apareyada.

—No tengueu ànsia.

Y los tirá ses pòrtes p'ets uys sense dirlos adios.

Es temps passa y fa més vía devegades de sa que volem, axí es que sense havè tornat pensá pús madò Misèria amb aquelles visites, ja se torná trobá dins ca-séua la Mort y el Dimoni.

—Ara si qu'heu de vení, (digué un d'ells dos) avuy fa s'any.

—Sí, (digué ella sense sèbre com havia de sortí des trunfos), però antes de vení vuy sèbre, señó Dimoni, fins ahont arriba es sèu podè; tant mateix seria capás de fé quebre dins aquell cuartó tots es Dimonis del Infèrn y la Mort y vostè

—Ja'u crech.

—Y jò no que no'u crech. ¿Que m'ho vòl fé devant?

El Dimoni pegá un siulo y comensaren à compareixe un etxèrcit de Dimonis boyets que no haurían cabut dins La Sèn, ni dins quatre Sèus, (sabeu que n'hi ha de mals esperits p'el mon) tots entravan dins es cuartó, y ni per aquestes, com més n'hi entravan més n'hi venían; sa processó durá un parey d'hores, y quant tots hey varen essè digué el Dimoni:

—Ala, Mort, entra derrerera jò.

S'en hi entraren, y encara no hey varen essè dedins, madò Misèria tancá sa pòrta, rodá sa clau, la lleva des pañy, s'assegué à sa cadira, prengué sa guya, se posá à cosí, y.... ja'n sortirán ara.

Podeu pensá, benvolguts lectós, quant el mateix Dimoni en persona se va veure enganat d'aquella manera, si'n faria d'estabeitx y pensaria mil cabules amb tot es sèu etzèrsit ben empresonat; valga que la Mort era la Mort, perque sinó, de rabia la s'haurían menjada d'en crú en crú y sense aná de perendengues, però, ¡cá! la Mort, la Mort pòt més que tots es Barrufets del mon, qu'aquesta vegada no pogueren rès amb so cuartó, perque el mateix Bon-Jesús havia dit que ningú en sortiria sense volerhó madò Misèria; tots s'hagueren d'aconhortá en menjarsè ses ungles.

P'el mon era lo més de riure. Com no hey havia cap mal esperit ningú tenia cap tentació, ningú era lladre, ningú matava, ningú flectomava, y lo milló de tot ningú se moria; la Mort estava tancada; allò si qu'era está en el Cèl. Es missès no tenían cap plet, tots es Jutjats estavan tancats feya estona, y es Guardies civils tot lo díá prenían es sòl ó la

fresca. Amb una paraula, tothom era bon homo.

Amb axò passà temps y vengueren ses bones; tothom tenia tataranets y hey havia fuy que mantenía un parey de rebesavis. De ses trones des cotxés des mòrts ja no s'en cantava gall ni gallina, totes havian anat à parà en es fems. A ses viles y Ciutats que projectavan *ensanches* ja 'ls havian axamplades y ben axamplades porque ningú hey cabia. Tothom estava apurat del tot y cansat de viure. Allò era un *maremagnum*. Ningú sabia ahont pogués está amagat el mal y la Mort.

Un dia, ¡mirau casualitat! à n'aquell cuartutxo hey havia un finestró que dava à n'es carré; passà una beata (y d'aquelles de llavó, que no havian vist Dimonis, ni pintats,) y va veure una punta de baña que sortia per un forat de sa porta; des susto li agafà mal de cò; sa gent acudí y ja tengueren es contrabando; hey anà la justícia, madò Misèria va havè de dí la veritat, obriren sa porta, y... ¡pata-plum! surt la Mort qu'era sa qu'estava més pròp des portal, y madò Misèria va essè sa primera que rebé.

Es Dimonis, si havian hagut de mesté dues hores per entrarhi, amb un santiamèn varen essè defòra, y just cavalls desfermats, podeu pensà si, amb companyia de la Mort, en farian de destròssa; en es Cementèri ja no hey cabian, y al punt tot varen essè plèts y questions; es missès se tregueren sa panxa de mal any.

Quant la Mort va havè pegat sèca à madò Misèria, la deixà ben estèsa y mòrta; y ella, camina, caminarás, se posà à fè via cap en el Cèl; arribà à sa porta, tocà y Sant Pere sortí p'es finestró y li digué:

—¿Que sou vos, madò Misèria? ¿y que volen?

—Vuy entrá.

—Entrá, entrá y no volguereu demaná el Cèl à n'el Bon-Jesús quant jò vos ho deya. Tirè, tirè, anau à veure si vos volen à un'altre banda, qu'aquí no fareu rès.

Sa pòbre véya girá en coua sense anà de més rahons, y tota empagahida prengué es camí de l'Infern, però quant va essè à n'es portal y va dí som jò, s'hi mogué tal algaravia que no hey havia Dimonió que no tremolàs com una fuya de poll (y à dins l'Infern); comensàren à aparedà sa porta amb totes ses forques y eynes que trobaren, y à cridà amb tota sa séua veu:

—Anau, anau, no vos volem, seriau capàs de tancarmós aquí dins y no tornarmós obrí may més.

Madò Misèria tornà partí tota enfadada de que no l'haguessen volguda per lloch, y avuy en dia encara corre per moltes, portes y maldement que no la vulgan, axí mateix ella hey sap entrá.

Ydò hagués cregut Sant Pere que bé l'hey deya.

Y vòltros que la teniu dins ca vòstra feys lo possible per treurerlè defòra, y si ella pòd més que vòltros aconhortau-vós y creys en Sant Pere qu'es ben segú que vos avisa per bé.

H.

VÈSSA.

*Si s'enceja fòs tiña
Tothom duria barret.
MOLTS.*

*Si sa vèssa fòs roña,
Tothom grataria.
Jò.*

I.

UN RETRATO.

Jò que no som retratista,
Ni tampòch sé dibuxá,
Ni sé pintá uys ni boques,
Ni'm surt bé si pint un nás
M'he empeñat à fè un retrato,
Y no sé com sortirà.
Un retrato que no sia
De cap ditxós animal.
¿Vos ne reys? Ydò si un dia
Per qualche carré passau,
Y veys dins una entradeta
Pròp d'una escala ò portal
Un cuadro plè de retratos
Dins vaseta col-locats,
Devegades es possible
Trobarhi *mapat* un cá;
Qu'està allà assegut y sério
Molt més qu'el Pare Bestart.
Ja vey lectors 'vuy en dia
Fins ahont hem arribat.
Es segú qu'el *Perro-Paco*
Tots es séus aficionats
El tenen ja dins un cuadro
Al capsal d'es llit penjat.
(Ja lletjiren qualche diari
Si no n'estau enterats.)
Es retrato que jò fassa
Es méu tampòch no serà
Si 'l vuy qualche retratista
Nòu amb un pich m'en fará.
Però dexemmós d'històries
Y anem à lo que fá 'l cas:
Enfòra dins sa muntaña
Ben voltada d'olivars,
Y d'ametlès y altres arbres
Y tròssos d'hermós piná,
Y qu'essent un lloch de ròques
Amb cotxo hey pò len aná,
Unes cases molt alegres
A su llà tenen es jás;
Però... volen que vos diga,
A n'es señó l'ha tocat
Aquest mal que li deym vèssa.
Amb mallorquí ben llampant.
No més s'entrarhi fá llástima
Veureu tan abandonat;
Ses parets totes erixides
Están de dalt fins abaix
De tres creus per ferhi els Passos
Una ja anat per avall,
Y s'escaló de sa porta
Just per mitx está xapat.
Per s'empedrat de sa clasta

Ja no hey pòden caminá.
Ses estaques mitx podrides
No tencu de vida un any.
Y una campana molt véya
Escardada també está,
Y no me recòrt si encara
Te dedins es seu batay
¿Sabeu que pareix s'escala?
Un clapé mitx esfondrat.
Es sòtils ja no s'aguantan
Ja ha caygut tot s'axaubat;
Y per ses parets mitx negres
Hey corren escarabats.
Jò me pens que ses goteres
En ploure fan seregay.
Es à dins sa cuyna es móble
Que fá més papé un ast,
Però tot tirat à pèdre
Y brut, vey y roveyat.
Es jarré ja no s'aguanta
Y está à s'en revés girat.
Com deym, tot cau y tot penja...
Ara qualcú respondrà:
¿Y à tú, però, que t'impòrta?
Dins ca-séua tothom fá
Lo que vòl, y dexeu corre
D'axò ja s'en avendrán.
Teniu rahó, però heu deya
No més per podè mostrá
Lo qu'es sa vèssa à Mallorca
Y no rès més. Dispensau
Si he conversat un pòch massa
Y vos he fet mal de cap.

II.

PROJECTES.

¿Projectes? ja serà raro
Y estrany si acaban en bé,
Perque s'usa dins Mallorca
Que per deixarne un de llest
Mil anys son ben necessaris
O à lo ménos uns sècents.
Amb axò en quant à fè via,
Som com'es picapedrés
Que per acabá una casa
Ses herbes ha de mesté
De Sant Juant, y de riayes
S'es mòrt ja s'ase més véy
Moltes còses se projectan;
Emperò... ell tan mateix
Passan dies y més dies,
Y setmanes... y un mes;
¿Que dich jò un mes! coranta
Y sa vèssa sempre té
Fermat tothom per ses cames
Com que dí: «Jò aquí govèrn.»
Y sinó ja heu vist ses Fires
Que varen fè pèdre es *quest*
A molta gent, y per ara
Ja dòrmen fins l'any qui vé.
(Axò si'n fan, qu'es molt fácil
Succelheixca lo mateix
Qu'enguany.) ¿Oh, ditxoses Fires!
¿Oh, Real! qu'à tanta gent
Tots ets uys de poll curares,
Ja no farás més papé.
Ja no veuràs còses gròsses...
¿Den mos guard d'un ja está fet!
¿Y aquell altre hermós projecte
Per alsá gran monument
A n'En Ramon Lull, encara
Está aturat? Jò no'n sé;
Però no he vist que 'l comensan
Per lloch; plasses ni carrés.
Ja'n veurem, tenguem paciència
Amb un dia el mon no es fè.

Es carril d'ensà que corre
Haurian tengut ja temps
De durló à moltes de viles,
Axò si qualcú volgués;
A Felanitx, per exemple,
Seria molt convenient
Perqu' es una bona vila
Y molts de vecins conté.
Es carril no té peresa,
Sempre corre tan llavent
Qu'apar que diga: «Depressa,
A fé camí falta gent.»

Y tantes y tantes còses
Qu' à pas de bàniariqué
Caminan, fan tanta via
Còm es caragòls bovés.
Y tot es per sa peresa
Per sa peresa y rès més.

M. N. y P.

RETGLES D' ECONOMIA PRIVADA.

S'altre dia de pagès, vòl dí aquest hivèrn passat, un decapvespre ploviscós y frèt que no podia treballar en es camp, me vaix entreteni, per no está ociós, en girà paperòts de dins un armari que mos va deixà es méu padrí, que sia al Cèl. Jò sabia qu'era un homo molt coriós en tení ses còses totes apuntades y entre varios papés notables hey vaix trobà el sigüent que per lo original y raro el regal à n'es lectors de L'IGNORANCIA.

Retgles d' Economía, compòstes per un tal Tot-meu Per-jò y No-don-rès, y escrites dia 13 de Juriol del any 1613 després de s'espantada d'es blat.

1.ª Si t'en vàs à ca un amich y ets fumadó, deixà sa petaca à ca-téua; y axí fumaràs tabach de gorra, qu'es milló qu'es de pòta.

2.ª Quant resaràs el Rosari apaga es llum y trèute es calsons y estalviaràs òli y no espeñaràs sa ròba.

3.ª Si festetjas y vénen à la vila comediants ó titereros ó altre còsa per l'estil, dignés à s'atlòta qu'heu has vist abans à Ciutat y no val tres pitos, y ferli creure qu'en so veureu hey pòt havè mal.

4.ª Si qualcú vé à ca-téua à ses hores de menjá, no digues alabanses de sa netedat de sa cuynera y malfamalè de grollera y el faràs entrà en desgana.

5.ª Si compres unes sabates nòves y vòls que't durin molt de temps, fregalès d'òli, y en sortí posalastè demunt es cap ó devall xèlla y te cansaràs de veurerlès nòves flamants.

6.ª Si vas à ca un amich, veshí s'hora de diná; comensa à fé badays y si t'envidan fé truch.

7.ª Si vòls escusá ses visites de vetlada per no cremá òli, vetèn à jaure dejorn y si tòcan à sa porta dignés que no hi els.

8.ª Si tens fret colga't, en vés de

cremá lleña à sa xemènèya. En lloch estaràs tan calent còm dins sa paya y no espeñaràs matalassos ni llansòls.

9.ª Si es de día y te vòls escalfá, pren una rebassa gròssa que pés dues ó tres arròves y carregalèt demunt s'espalla, y munta y devalla un'escala vint y sèt vegades. Aquesta rebassa ó tilió te bastará per tot s'hivèrn.

10.ª Si tens molts d'atlòts y es pá escassetja, donaràs un doblé à tots es qui vulgan colgarsè sense sopá. Y l'ondemá dematí no deixis berená ningú que no te don un doblé.

11.ª Si vòls trobá sa corema curta y estalviá es gast d'espínachs, arengades, blèdes y demás ralèa, manlleua doblés à torná per Pasco.

12.ª Si dones doblés à interés donalós à n'es nòu per cent; y quant Sant Pere te demanarà conta d'axò, donalí es papé capjirat perqu' es nòu li pareixca un sis.

Fins aquí se podia lletgi es papé. Lo demás estava tot arnat y roegat de rata.

Aquestes retgles son totes probades per mí y m'han sortides cèrtes y assegurades y ara les vos dich amb tot secret, (*inter nos*), y alèrta à no dirles à ningú perque no vos tornaria tení per homos de confiança.

MESTRE GRINOS.

XEREMIADES.

Hem rebut un atent B. L. M. de Don Pascual Ribot, manifestantmos es seu nombrament d'Alcalde de Palma, y oferintsè en tot y per tot.

Gracies per s'atenció.

Dimars qui vé abans de pondrersè es sòl tindrà lloch es pas d'es planeta Vènus per devant es disco solar. Per veureu bé convé mirarhó amb un vidre fosch perque sa claró no fassa mal à la vista. Aquest fenómeno vé à essè còm un petit eclipse, però còm es planeta Vènus es tan menut amb apariència, es tan poch lo que tapa des sòl que no mos ne temeriam si no hey posassem esment. S'importancia d'aquest eclipse es sa de que ningú nat el tornarà podé veure perque se tornarà à reproduhirsè cent y pico d'anís.

—Rafel. Tú que vens de Ciutat. ¿Has vist sa fatxada nòva que fan à s'edifici de sa Diputació provincial, devòra La Sala. còm qu'anà à Palacio?

—Sí; que l'he vista. ¿Perque heu demanes?

—Perque deyan es diaris qu'era una còsa tan hermosa. Figura't, tú, que s'arquitecto va fé un viatge no sé per hont per tení una milló idèa y podé fé

una còsa hermosa del tot. Jò ja frís d'anà à Ciutat per veurerlè comensada.

—Ydò sápigues que no paga la pena de sortí de ca-séua.

—¿Y tú qu'ets picapedré dius axò?

—Figura't tú si heu paga, que no hey ha cap fatxada à la vila que no sia de més bòn veure.

—Com-es-ara. ¿Que ja la tenen acabada?

—No, encara. Per molt si está à n'es dotse pams d'altaria, però ja se veu lo que será.

—Meem, esplicála'm.

—Primerament han prèns una línea que surt vuyt ó dèu pams al mitx d'es carré. En segon lloch, no la pican; sinó qu'axecan ses parets tal còm duen es mitjans de sa pedrera, y en tercè lloch que la fan llisa del tot y amb un portal, baixos y desiguals.

—¿Y no hey ha cap mica de relleu per lloch?

—Sí; sèt ó vuyt pèus de quadrats per agontá sa fatxada que no té es gruix que deuría.

—Homo, homo. Jò no sé qu'hey tròbi à lo que'm dius.

—Pòt sè qu'amb s'axaubat heu fassan hermós, però lo qu'es per ara no té rès d'extraordinari.

—Bòn dia, estimats, ¿de que conversau.

—De sa fatxada nòva de sa Diputació, y me deya En Rafel que no té rès que veure; y qu'es una còsa tan llisa.

—Jò he vist es dibuix y no me pareix tan llis còm tú supòses.

—Pòt sè qu'es dibuix sia una còsa y en fassan un altre.

—Ell encara no está comensada.

—Ell diu que ja té dèu pams.

—Lo que té dèu pams es una mitjanada qu'han fèta perque no s'hi arramb ningú à lo qu'han de fé.

—¡Ah! Ara caych de s'ase. ¡Veyau jò, tan torpe, que me creya qu'allò era sa fatxada nòva. Ja es volé gastá doblés en va, tan mateix aquesta paret no ha de servi després y l'haurán de desfè.

—Nòltros pagesos no veym ses còses axí còm les veuen els ciutadans.

A sa carretera de la Soledat hem vist qu'hey pòsan aceres ó passetjos p'es costats per ses persones que passin à pèu per aquell camí, que son moltes. No podem menos d'aplaudi es pensament perqu'es una necessitat qu'els que no gastan cotxo ni carretó tegan un punt ahont estigan segús de ses encontres de tota casta de carruatges que sense frè corren desperats sense mirá si atropellan ó nó ses persones. La setmana passada un carro d'aquests matá una pòbre dòna dins Manacor.

Seria convenient també que tots els carrés tenguessen ses séues corresponents aceres proporcionades à sa amplaria d'es carré ahont no poguessen

pujá ses ròdes des carros maldement no més lenguessen dos dits d'altaria, perque s'altre dia un carretó à un carré molt ample girant un cantó casi casi esclafa un señó amb sa cuba de sa ròda. Sempre hem sentit à dí que val més sa que guarda que sa que cura.

—Qui havia de di amb tanta pareya còm tenian ses oliveres qu'enguañy no hey hagués bona cohita d'òli.

—¿Y que no hey ha bastanta d'oliva?
—Però que n'hem de fé que no ret cap mica. Hey haurá amo que sòls no treurá pe sa feyna. Y lo mateix es p'es plá que pe sa muntanya.

De ses dues, ja n'han endressada una. A poch à poch se va enfòra.

Segons noticis es sollarichs ja tenen enginés encarregats d'estodià es seu ferro-carril. Axí mos agrada. Molt de midá y poch tayá. Y endevant ses atxes.

Dos pagesos duyan sa siguent conversa dins un cotxo de segona des Carril.

—Sa compania que tenim es bastant bona y ses comèdies qu'han donat fins ara han sortides de lo més bé *La Carcajada, La Esposa del Vengador, El primer Giron*, han demostrat qu'es còmichs que tenim son bons del tot.

—Bé, homo, hé. ¿Y taleix 's' umpl es Teatro cada vespre de funció?

—Lo qu'es els Diumenges no s'hi pòt aficà una punta d'aguyá.

—¿Y ses bulaques, decoracions, y localitats, son hònes?

—De lo milló. No hey tròb més qu'un defecte.

—¿Y es?

—Lo acubat qu'está un si se pòsa en el *Paradis*; ó à sa *Cassòla*, còm sòlen dí els pagesos.

—¿Y que no hey tenui finestres?

—Fins ara no n'hi ha. Duen si les hi obrirán.

—Ydò, obriuleshi prest que no está bé que vòltros vos hajau de cremá estant en el *Paradis*. Fòs à *Infern*, *santo* y *bueno*, però en el *Paradis* s'hi ha d'está còm en la Gloria.

—Lo que diuen molts es, que sa cassòla inassa calenta los escalda es paladá.

—Ydò, en haverhi ubèrt aquestes finestres, jò aniré à venrèl. Per ara no tench ganes de passá acubós.

Deyan dos casats amb infants, diumenge passat, passetjantsè per demunt sa murada.

—Ydò, si. Ja 'l veus, tot es decapvespre mújol y amb mala cara, perqu'es seu germá ha trèt un capell nou. Será

precis llevarmoshó des bech y fé dijunis, y comprá ses còses à pareys.

—Tot axò no es més qu'enveja d'es germá majó. Ell ha de reflecsona qu'es vengut en el mon tres aïns mes tart; y si no, lleña.

COVERBOS.

Estich content de veure 'l hò, (deya un señó que se despedia d'un altre), hem sap molt de greu no have tengut temps de visitá sa séua señora; fará favó de posarme à n'es séus pèus.

—Em sap mal, (respòn s'altre), però no pòt se de cap manera.

—¿No pòt se?

—No señó, perque es coxa de nexement.

Un Alcalde que tenía sa mania de fé posá lletreros per tot, abaix d'un banch de sa Plassa Majó hey fé plantá es siguent: «Banch per sèure».

A n'es portal d'una propiedad que li pertenyia hey fé posá aquest altre:

«D'ordre de s'Autoritat queda prohibit terminantement es pas de bestia per dins aquest camp, escepuant el señó Batle y sa séua dòna.»

Un perruqué per fé parroquians amb perruques, posá demunt sa barberia un homo penjat p'es cabeyes que representava Adsalon, fíy de David, y abaix un lletrero que deya:

¡Una perruca li hauria salvat la vida!
Aquest si qu'en sabia.

A un que se moria li demaná una véya:

—¿Me coneixes, Fulano?

—Sí.

—¿Y qui som?

—¿Qui sou? Sa dòna més renohuera des pòble.

—Deixa aná axò qu'ara no es hora d'aná de hèrbes.

—Ydò, per axò heu dich, perqu'are es s' hora de dí ses veritats.

CRIDA.

La Correspondencia de España diari universal, y *La Broma* setmanari polítich ilustrat amb magnífiques caricatures, se enviarán desde 1.er de Jané de 1885 à ses persones que se suscrigan à ses dues publicacions p'es mateix preu que còsta sa *Correspondencia* tota sola:

Tres mesos. 6 pessetes.

Sis mesos. 12 id.

Un any. 24 id.

Dirijirsè escluvivament al señó Directó de *La Broma*.

Príncipe 12, 5 ° derecha, Madrid.

Es pago forzosament es en devant y sense esceptions.—No hey ha corresponsals.

PERROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Ses estrelles tenen puntes còm e*

sól que té rayos.

SEMBLANSES.—1. *En que té taules.*

2. *En que té grans.*

3. *En que tenen capital.*

4. *En que 'l publican.*

TRIANGUL.—*Pansa-Pans-Pan-Pa-P.*

XARADA.—*Fa-sól.*

CAVILACIÓ.—*Amorós.*

EUGA.—*Sempre, sempre, del Clement se-*

rè Creent.

ENDEVINAYA.—*Sa lletra A.*

PREMIATS EN ES CERTÀMEN DE L' IGNORANCIA.

Lema: *Qui no s'engia no viu.*

GEROGLIFICH.

AMICHS compliments PARENTS
compliments compliments

QUADRAT DE PARAULES.

.
.
.
.
.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides horizontal y verticalment, digan: sa 1.ª retxa, lo qu'hey ha en el Cèl; sa 2.ª, una vila de Mallorca; sa 3.ª, una festivitat; sa 4.ª, lo que diuen ses señores à un vestit; y sa 5.ª, un linatge.

XARADA.

—Qu' En Tòni es doblés estima

Dius: ¡Prima! ¡Prima!

Ell juntat amb n' Amorós

Los gasta.—¿Dos?

—Dos. Ell tres may Pepet rès

Estima.—¿Tres?

—Tres. May, may, ha estimat rès,

Y sempre, sempre, per jugá

Amb sos amichs séus, está

Dedins un prima, dos, tres.

PREGUNTA.

¿Quin sant es que sempre está en tèrra, no 's à n'es pronòstich, no es en el Cèl, ni pòt du corona?

CAVILACIÓ.

MAL PA

Compòndre amb aquestes lletres es nòm de una ciutat.

FUGA DE CONSONANTS:

a .a..a .a..a .a .a. .a. a.a .a.a

ENDEVINAYA.

Som de pedra ó fusta

De plata, ó d'òr,

De guix, de ferro,

De marfil, d'òs,

Me pòsan alta

Y brassos tench,

Demunt me duen

Molta de gent.

UN BUÑOL FRANCÉS.

(Ses solucions dissapta qui vé si som vius.)

2 DEZEMBRE DE 1882

Estampa d' En Perc J. Gelabert.